

Catalunya, està decidida a triomfar, i a triomfar ara, pesi a qui pesi i costi el que costi; i qui es posi al davant sera agafat com qui es posa davant del ferro-carril perquè no volem ni devem detenir la marxa de Catalunya.
CAMBÓ

Bandera

...AL VENT DE FEM-LA EN SENYAL DE LLIBERTAT!

Aquell qui estima les altres nacions tant com la seva, fa patrio amb aquell qui estima les dones dels altres tant com la seva.

ROOSEVELD

ANY II N.º 4
Coll-Blanc, 10 de gener de 1931

Redacció i Administració:
COLL-BLANC, 47 - HOSPITALET

EL BARCELONISME EN LA POLÍTICA

És innegable que la puixança esplendorosa de Barcelona, i la plèthora de vida que en tots els ordres modernament ha acumulat, i el fet de l'absorció de totes les valors més ambiciosos de Catalunya dintre la seva àrea, ha estat una causa potent entre les que han fet germinar el Catalanisme conscient amb afanys nacionalistes, i ha donat suport a les més sublimes ambicions de la nostra història, tal volta més sublimes que les mateixes que en la nostra edat d'or ens donaven hegemonia en el món civilitzat, puix que aquelles les portaven circumstàncies favorables i modernament han estat possibles sols per l'esforç meravellosos i tenaç de la voluntat.

Barcelona, ningú ho negarà, ha estat el gran fogar que ha fet possible la nostra renaixença.

Però hom diria, que la mateixa vanitat de sobirana i directora, i el mateix entusiasme per l'èxit dels primers passos, gairebé miraculós, l'ha encogada i envanida, i a l'hora que erradament conceptua com a producte espontani, l'estat públic actual, s'oblida de les virtuts de la raça que l'han fet possible; el seny, la tenacitat, l'esforç.

No deixa d'ésser un fet altament significatiu, que tots els més grans valors del nostre renaixement, en tots els ordres, hagin après l'amor a la terra, a ple sol, en les comarques, i d'elles hagin portat a la ciutat, fonent-les en la seva actuació, les virtuts de què parlàvem, que sols s'adquireixen en l'aire pur de la terra, absent d'ofuscament i mixtificació. Caldria citar tota la llista, llevat d'algun poeta i algun economista, dels noms simbòlics de la nostra renaixença, començant per Mijà i Balaguer, Morgades i Verdaguier, fins a les valors definitives de la segona generació, Prat de la Riba, Torras i Bages i Cambó, els valors més grans que ha tingut Catalunya d'ençà que és Catalunya. Fins totes les fraccions—i com a fraccions, dissortades—del Catalanisme, indubtablement ben intencionades, les orienta un comarcà. N'hi ha prou en citar els noms de Rovira i Virgili i Macià; i no deixa d'ésser un fet simbòlic, que en l'agrupació que més s'ha esforçat modernament en combatre el catalanisme tradicional, de resultats tant palpables, estigui exclusivament orientada i regida pel barcelonisme més autèntic.

Per això la preponderància d'aquella darrera bandera, coincideix amb l'absència d'aquelles virtuts característiques nostres, catalanes, de què tant ens vanem, que són el nostre títol de glòria, i que ens han fet poble: el seny, la tenacitat, l'esforç; i sigui que s'invoqui el catastrofisme, d'una revolta, sigui el mesianisme d'una forma nova, sigui el dogmatisme d'una frase feta, són fórmules diverses que denuncien el mateix: el desequilibri, la mollesa, la pesera, vicis que destrueixen la nostra personalitat.

El catalanisme nou, que en podríem dir el Catalanisme Barceloní, no és el veritable Catalanisme; Barcelona és important, però Catalunya és més important que Barcelona.

H - T PLAZA ESPAÑA - SANS - HOSPITALET (TORRASA)

Ningú ho diria, però és així. Cal tenir pasta de màrtir per poguer fer un viatget amb l'autòmnibus que algú ha batejat ja amb el nom ampolós de *Correu de Múrcia*.

Nosaltres, tot i no tenir la pasta que acabem d'indicar, de tant en tant—quan la pasta també ens ho permet—hi fem algun viatget.

Avui, per exemple, ens ha semblat bé de fer-ho. Hem arribat a la plaça d'Espanya quan el rellotge del gran hotel assenyala uns minuts més d'un quart de dues. (Cal tenir present que aquest rellotge té per habitud l'anar més avançat que els altres. Qualsevol diria que el van portar de Rússia).

La parada estava deserta—*malum signum!*—devia fer pòc que la baluerna havia fugit.

Poc a poc ha anat arribant la gent. Quatre carniceretes amb els dits farcits de penellons, un eixam de dones de fàbrica plenes de borrioll i amb quatre paraules de mal gust encastrades a la llengua, uns quants treballadors de bona musculatura i una processó de vailets estripats que deuen esperar-se per viatjar agafats al darrera.

També hi ha un pòc de burgesos que llegeixen *«El Guardià»* i un estudiant caçat al vol amb un feix de llibres completament esfullats, sota el braç.

Ara el rellotge assenyala més de dos quarts. Així és que fa un quart queestic esperant.

Els qui m'acompanyen—amb sentiment, naturalment—en aquesta feina tant poc agradable també comencen a impacientar-se. N'hi ha que pignen de peus—són, generalment, les dones—els homes van caragolant cigarretes, i uns quants ens ho prenem pacíficament llegint el diari.

Sinó que seria sortir del foc per caure a les brases, pujaria al tramvia; em reté la por als pessics dels seients, les brometes del cobrador—*¡ánimo, señores, ánimo!*—i el pas horrorosament calmós que mena, més a més de les parades extraordinàries davant qualsevol casa de begudes on el conductor entra per fer un glopet.

Però... en aquest món tot arriba i l'autòmnibus de Coll-Blanc (corregeixo, vull dir de *La Torrassa*) no és pas una excepció.

Ja tel tenim aquí. Tothom s'avalota per pujar.

—*Para todos hay sitio*— diu el cobrador.

—Deixeu pujar primer les senyores—diu un que s'ha quedat rerassagat i ara vol fer el galant.

—Les senyores, que...!— diu un que ja és dalt.

I ja hi som. Hi haurà música per tot el camí.

Jo m'he espavilat i he pres seient a baix. D'altres pugen al primer pis. Al meu costat hi tinc una carnicera de les que primer parlàvem.

Tothom s'ha sentat i unes quantes dones, diguem-ne borriollades, resten a la plataforma, car els seients estan plens i elles són porugues de pujar a l'imperial.

—*Ning! ning! ning!*—tres estirades a la campaneta, un xic de soroll com si caigués un cossi dintre un safareig i la baluerna arrenca.

Però tot just donat el primer pas (?) tres noves campanades el fan aturar i pugen una dona esbufegant

i el seu marit amb tota la tranquil·litat.

Altres tres campanades i... ja i som!

El cobrador fa la seva brometa amb els retardats.

—*Siempre fem tard, siempre fem tard!*—xamporreja a la dona amb un accent estrangeritzat.

Però calla així que es dona compte que el qui l'acompanya és el seu marit.

I va oferint acompassadament els bitllets al públic fent exercicis oculars per convèncer-se de la bondat de les monedes.

La primera parada. Una dona de mitja edat abans de pujar pregunta al cobrador:

—Escolti! És el que va a Coll-Blanc aquest?

—*Sí, suba.*

—Oh, veurà... Jo ho deia perquè com no ho he vist apuntat enlloc...

...—*No se ha fijado usted en estas letras que dicen LA TORRASA?*

—Ai, ai, i què vol dir això de *La Torrassa?*

I la pobra dona resta sense resposta.

La seva arribada és rebuda amb satisfacció per les obreres que no tenen seient. Es serveix de motiu per iniciar el rosari de les seves imperitències.

—No hi ha seient, senyora. Caldrà que estigui dreta o pugui dalt.

La bona dona fa un gest de resignació. Però les altres segueixen, cada vegada algant més le veu:

—Sembla estrany, veritat? Abans no passava mai això. En cap vehicle s'hi veia una dona dreta mentre hi hagués cap home sentat. Tenien més cortesia abans, els homes. Avui si que...

Aquesta indirecta, tant directa, els al·ludits la rebem amb sublim estoïcisme. És millor no fer-ne cas.

—Els homes d'avui dia, si que raí! Jo vaigi bé. No tenen una engruna de consideració.

—Són molt pretenciosa, mestressa, a les vostres velleses—li respon amb desig d'enrosocar-se en la conversa i bromejar un dels qui seuen—us amaguessiu les arrugues que us transformen el front en un acordió i conservéssiu la línia, podríeu encara aspirar a la galanteria dels homes. Però com voleu que un home es sacrifiqui per vos, si teniu aquest posat de soldat de cavalleria?

Què li ha dit aquest plaga! La dona s'ha enrogit d'indignació i a no ésser la seva companya que la deté pel braç ja s'hauria plantat davant de l'intrús i li hauria donat un concert de bofetades.

S'esbrava engentant quatre crits grollers i treient foc pels quixals.

—Són així, noia, són així. Si ara puguessin unes faldilles amb el morret de color de rosa, veuríem com tothom li oferiria un lloc—li diu una de les companyes.

Ella se la mira amb indignació. I la troca està engegada. Tot el camí haurem de sentir la mateixa cançó enfadada.

Ja som a Sans!

Ací sí que hi ha empentes i cops de colze de debò. Tothom s'avalota per pujar.

—*Arriba!*—fa el cobrador.—*Sólo diez arriba.*

Però no n'hi de cuits. Les dones no es conformen a pujar enlaire.

PARAULES DEL MOMENT HEROIS

Aquests darrers dies hem vist com a unes certes figures que darrerament han adquirit gran relleu era aplicat un qualificatiu depriment: el de fracassats.

Adjectiu que els ha estat atribuït inconscientment per alguns, i amb tota la intenció pels més.

Trista condició, però, la dels qui així qualifiquen als homes d'ideals que no han pogut o no han sabut fer triomfar en un moment donat la ideologia per ells defensada.

No saben els tals que l'home qui llança tots els prejudicis i posa tot el seu esforç, jugant-se el tot per tot, per fer triomfar les seves idees, no pot ésser mai un fracassat. Ben al contrari.

No volem pas escatir la veritat de les conviccions per ells professades, ni volem indicar amb el nostre comentari la indentificació amb elles ni amb els mitjans emprats per obtenir-les. Únicament volem sortir al pas d'aquesta difamació—d'altra manera no pot anomenar-se—per cridar l'alerta a aquests que així qualifiquen, amb tanta lleugeresa, als cavallers de l'ideal.

Ignoren ells, repetim que l'home qui amb la seva gesta s'ha jugat la vida i el benestar, per més que no hagi vist reeixit el seu propòsit, no pot ésser mai titllat de fracassat?

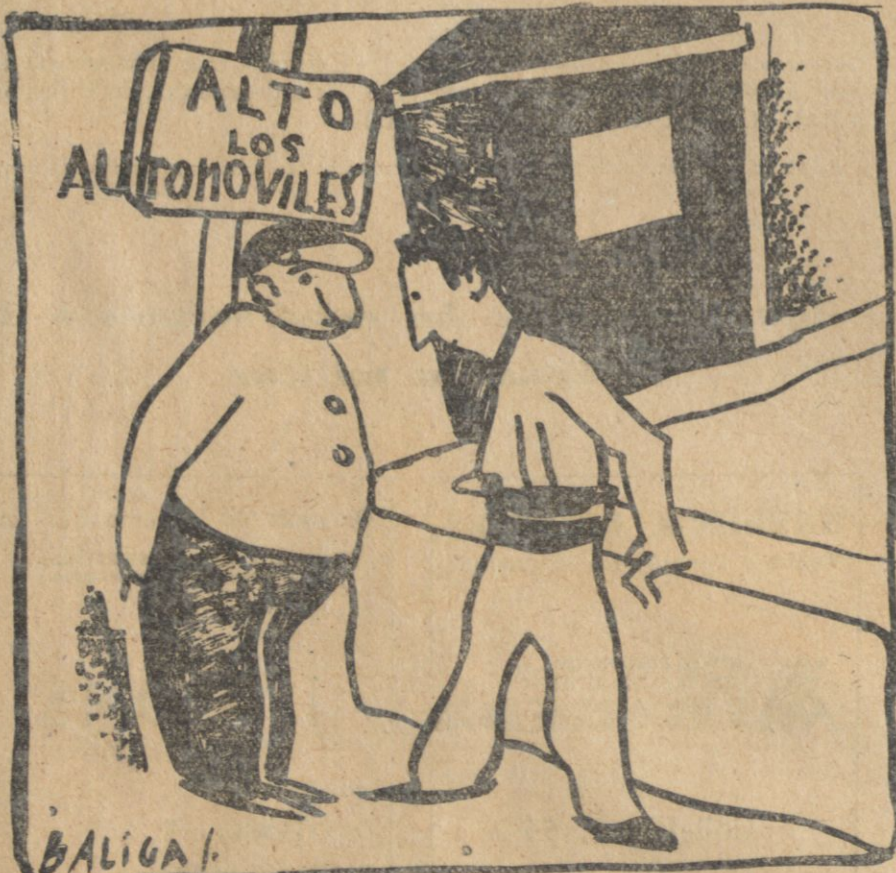
Se'm dirà, tal vegada, que si no haguessin obrat a la lleugera aliants amb forces per més que apropades, estranyes, potser haurien rebut l'ajuda del poble, i per tant, haurien triomfat? Entesos. Que en l'hora d'un canvi violent sempre guanya el més avançat i ells s'haurien trobat que el triomf anava a parar a les mans d'altri, als quals el seu esforç hauria servit d'esqueneta? Som del mateix parer.

Però d'això a vestir-los amb aquest qualificatiu despectiu hi ratlla un bon troç.

En tot cas, el qualificatiu que mereixen ha d'ésser adreçat a la manca de premeditació soferta.

I, tot i això, aquests homes mereixeran sempre el títol d'herois.

Josep JANES i OLIVÉ

—No et va fer gràcia l'Aguller amb aquella cara d'espantat que feia el dia de la moixiganda, veient que En Miracle mai acabava d'arribar?
—I tal. El pobre home ja es creia que allò acabaria com el Rosari de L'Aurora.

LA NOSTRA RENAIXENÇA LITERÀRIA

(Continuació)

nyes, Coll i Vehí, Torres Amat, Llorens i Barba, i tants i tants d'altres escriuen en castellà. Però amb tot i llur desig en excel·lir escrivint en una llengua que els era forastera, fóren jutjats cruament per la crítica castellana.

En aitals condicions, quan tothom esguardava amb recel tot el que tenia un aire català, sorgí En Rubió, prenent-ne la defensa.

La crítica ni sols se n'ocupà. Milà i Fontanals s'ho mirà prudentment; Piferrer hi feu una rialla mo-feta. Però així i tot, Rubió i Ors no defallí. Algunes veus, ben poques, li respongueren: Bofarull, Aguiló, etc....

I llavors, per glorificar a la llengua, pensà fer-la triomfar davant tothom en els Jocs Florals.

Milà i Fontanals que s'ho havia mirat amb prevenció, seguí amb fe. Alguns s'ho miraren, encara, recelosos. Però, per fi, vingué el triomf. L'any 1859 foren restaurats els Jocs Florals, actuant de President del Consistori Milà i Fontanals, i Bofarull de Secretari.

Fou premiada amb la Flor Natural la composició *Clemència Isaura*, original de la poetessa Isabel de Villamartin.

Era el despertar de la llengua. Eren les lletres catalanes que recobraven el seu antic esplendor.

Era el triomf dels quatre lluitadors, i més que de tots, el d'En Rubió.

Si Rubió i Ors no hagués respost a la crida de l'Aribau, no s'hauria obrat el renaixement gloriós.

I aquesta, més que cap altra, és la seva glòria: l'haver reivindicat les nostres lletres i la nostra llengua.

Excel·li, també, notablement, com a historiador, crític i literat.

Bofarull, qui passà tota la seva vida a l'*Arxiu de la Corona d'Aragó*, fou també historiador distingit i literat selecte. Com a poeta escassament excel·li.

Marian Aguiló, mallorquí, fou poeta de força volada, arribant a Mestre en Gai Saber.

Es de remarcar la seva obra: *Romancer popular de la llengua catalana*, que recollí de llavis de la mateixa gent del poble.

Milà i Fontanals, ocupa també un lloc elevadíssim. Fou un dels estetes més gloriosos de les terres d'Ibèria, folk-lorista, historiador, crític i poeta.

Va ésser un dels primers en treballar per la renaixença, i per la seva labor podem considerar-lo com un patriarca de les lletres nostrades.

POESIA FLORALESCA. - VERDAGUER. - POETES DE L'ESCOLA VERDAGUERIANA.

Als primers temps dels Jocs Florals hi foren presentades les composicions d'estils semblants, la majoria d'elles d'inspiració forçada.

Les poesies més sinceres solien ésser les amoroses, en les que els poetes cantaven, no poques voltes, els seus mateixos amors.

Fins a la vinguda de Verdaguer, l'any 1877, amb l'Atlàntida, la poesia floralasca esdevé acadèmica, falsa.

Tantost es decanta al ruralisme, cantant les belleses de la natura, com a l'història, glossant les gestes dels avantpassats.

En aquests temps hi prenen relleu els noms de Balaguer, Pelai Briz, Jeroni Roselló, Picó i Campamar, Ubach i Vinyeta, de Quintana, Thos i Codina, i Mossen Jaume Collell.

Aquest darrer, sobretot, vivent encara i canonge de la Seu de Vich, qui és un dels poetes més populars de Catalunya. La seva poesia és fàcil i enèrgica. Arreu respira sinceritat.

En aquesta època de poesia floralasca, l'Atlàntida marca una fita memorable.

Mossèn Jacint Verdaguer, el més gran poeta del segle passat, dels únics poetes èpics dels temps moderns, el místic per excel·lència, l'inimitable cantor de tot l'humil, era fill d'una modesta família d'un poble de la plana de Vich.

La consagració de Verdaguer fou l'any 1877, en l'aparició del seu gran poema èpic, que el posà a l'alçada dels més grans poetes d'aquell temps.

Vegeu-ne la primera estrofa:
Vora la mar de Lusitania, un dia
los gegantins turons d'Andalusia
veren lluitar dos enemics vaixells.
Flameja en l'un bandera genovesa
i en l'altre ronca, assedegat de presa
lo lleó de Venècia amb sos cadells.

L'obra total de Verdaguer està amarada més o menys directament, d'un misticisme completament franciscà.

Fins i tot, a vegades, a la manera de Sant Francesc, el Poeta parla i canta amb les bestioles. Aquest aspecte el fa sobresortir en els llibres: "Idil·lis i cants místics" i "Roser de tot l'any".

El poema de Verdaguer de més valor literari, i de més sonoritat en els versos i de més claretat en les imatges és, indubtablement, "Canigó".

(Seguirà en el vinent número).

F U M

Quan la llum primera de l'albada apunta allà, a la masia, un plomall hi munta com boirina negra feta de fumera que per la teulada s'enfila lleugera.

Quan el ventet bufa, s'esbulla i s'ajau i damunt les teules desfilada cau; quan no es mou ni fulla i l'ambient és quiet, s'enfila, s'enfila com un lliri dret i la xemeneia que de test li fa, amb orgull el mira cap al cel pujà.

Fumareda grisa que se'n puja endalt, és una glopada del cor del casal, és com un sospir, com una alenada, com un bleix de vida de la llar amada.

Quan la xemeneia no llença més fum, mon cor de pregonia tristesa es consum i apar la masia, dintre la claror, com un cos sens vida, sens vida ni cor.

Lluís TINTORE MERCADER

La MAGATZEMS Saldadora

Progrés, 43. - Coll-Blanc

Sastreria. - Robes fetes. - Gèneres de punt. - Camiseria. - Gorristeria i Perfumeria

PREUS SENSE COMPETENCIA

Central: Pi i Margall, 87 i Pareió, 2 HOSPITALET

Sabó EL SANITARI TENROJ guaireix i evita les malalties de la pell.

Obradors de fusteria mecànica

(Els més antics de Coll-Blanc)

de

Salvador Vives

successor de Jaume Mayol

Ocident, 12. - Telèfon 33,482 COLL-BLANC (HOSPITALET)

Per tenir les vostres finques ben administrades CENTRE ADMINISTRATIU D'HOSPITALET

Baró de Maldà, 15. - Coll-Blanc, 57

Abrics fets

Sastreria L'ART

sans, 59

Sabó EL SANITARI TENROJ guaireix i evita les malalties de la pell.

Les millors pastes per a sopa les fabrica

JOSEP GOMA

Carrer de Sans, 129 Telèfon 33477

Per obtenir certificats en totes les oficines de l'estat CENTRE ADMINISTRATIU D'HOSPITALET

Baró de Maldà, 15. - Coll-Blanc, 57

GORRISTERIA

"La Ideal"

Josep M.ª Bassas

Corres de totes menes i a preus mòdics Especialitat en les d'uniforme

Plaça Espanyola, 15. : : Coll-Blanc (Hospitalet)

LES ARTS

SALA BUSQUETS, BARCELONA. EMILI AMIGO CASTELLTORT,

—A "La Pinacoteca", exposa P. Sabatè Sanmà, conegut aquarellista.

Com preveiem en el nostre darrer article, l'exposició d'Emili Amigo Castelltort, ha estat un èxit franc i vertader.

Aquestes teles, curulles de realisme, produeixen a bastament l'emoció estètica que fa artística una obra.

Flors i fruites, pintades amb franca espontaneïtat, donen una simpàtica sensació de misticisme.

Veiem d'una magnífica oportunitat aquesta exposició, ja que demostra que per a destacar-se, no cal recórrer a l'excentricitat pintant (?) nusos femenins amb trossos de suro enganxats a la tela.

Basten armes com la bona pintura i la honradesa artística per a sobresortir.

Assenyalem, com a recíxides, les obres que duen els números 3, 7, 15 en el gènere bodegons i les dues notes de paisatge.

—A la "Sala Parés", es presenten Lluïsa Denis, l'esposa del gran Rosinyol, F. Vidal Palmada, E. de Balanzó, Teodor Andreu, Juli Soler, el popular Ricard Opisso, amb els seus ninots característics i en Manuel Martí.

—A les "Galeries Layetanes", exhibeixen llurs obres Vicents Rincón, la senyora Soledat Martínez, López Morelló i l'aquarellista L. Roig Ensenat.

—Hem rebut una invitació per a l'exposició dels "Alumnes i ex-alumnes de l'Escola dels PP. Maristes de Sans", que no ens ha estat possible visitar. Des d'ací, preguem que se'ns disculpi la desatenció involuntària, i els remerciem llur finesa.

BALIGA

L L I B R E S

Biblioteca Literària, la benemèrita publicació, ha tributat un homenatge pòstum a Manuel Folch i Torres.

Ll. R. i O. S. han fet una tria excel·lent de les seves poesies i les han aplegat en un volum magnífic.

Mossèn Llorenç Riber, en el Prefaci, diu:

"Són els amics qui han fet la tria piadosa, emperò el títol sota el qual les poesies s'agavellen, és ben bé del seu autor, i és ben ver i ben trobat: ENCENS I MIRRA: Dos dels tres presents que l'Orient portà a la cova betlemica: Dues reines aromàtiques predestinades al martiri del foc: dues reines que són fum i perfum i que es volatilitzen a la més lleu combustió. Davant de l'altar que tots adorem, Manuel Folch ha deixat una flonja fumerola blanca!"

Per la nostra part, i amb la promesa d'ocupar-nos extensament del llibre — cada poesia és una joia — copièm una estrofa caçada al Patza, del primer poema: "En elogi d'una bona metressa":

...de vostra vida que aclara aquest repòs interior que us sobreix a la cara pedreguè no us cap dintre el cor;

—Remarquem l'aparició del nou llibre de Víctor Català "Contra llums", editat per Gàafiques Gost.

—Aquests dies de Reis s'ha constatat una febrosa activitat en algunes editorials en la publicació de llibres per infants.

—Edicions Mentora ha seguit la seva tasca afegint tres títols nous al seu catàleg i inaugurant una col·lecció de "Contes d'ahir i d'avui".

—Editorial Poliglota ha iniciat dues noves col·leccions: "Joia" i "Tresor" i ha augmentat amb un nou volum la col·lecció "Bones Històries".

—Editorial Proa té també publicats una bona colla de llibres per infants.

—"Camí de la font", és el títol del nou llibre de poemes de Joan Maria Guasch.

—T. Catasús també ha publicat un nou llibre de poesies.

—La col·lecció "Ruta" és inaugurada amb un llibre de poemes d'aquest títol de Ramón Tor.

—En aquesta col·lecció hi apareixeran obres de M. Planas Bach, l'arran i Mayoral i altres.

—El llibre és una vertadera joia tipogràfica.

—Subratllem la continuïtat amb què vénen publicant-se nous llibres de poesia.

—"Paradís", de Tomàs Garcés, és publicat en edició de bibliòfil i decorat per Josep Mompou.

—"Laura a la Ciutat dels Sants", de Miquel Llor, premi Creixells de 1930, serà publicat aviat per Editorial Proa.

—Llibreria Catalònia anuncia també "Tela de somnis", de Millàs-Rau-rell.

Aquest número ha estat sotmès a la Censura militar

Magatzem de grans Venda a l'engròs i a la menuda

AGUSTI ALBAREDA

Coll-Blanc, 54 TELEFON 31382 COLL-BLANC

Obradors de fusteria per tota mena de construccions

J. PONS

Coll-Blanc, 7 TELEFON 31893

COLL-BLANC

La simfonia del silenci

I

Ah, no, moltes gràcies! Moltíssimes gràcies!—exclamà el meu amic, fent una ganyota d'horror—. Jo, asfixiar-me en una atmosfera rarificada i pestilent, per a sentir un grapat d'energümens (homes i dones), cridant, baladrejant, xiulant, bramant, en tots els tons; mentre un altre grapat d'endimoniats, asseguts davant d'ells, bufen desafortunadament en canons de llautó o de fusta de totes mides, graten i pessiguen tripes subjectes a capses de formes estrafolaries, apunyeguen timbals de totes menes, esqueixant-vos els tímpanes, crispant-vos els nervis, masegant-vos el cervell amb uns sorolls semblants al que fa la quitxalla, el Dissabte sant, tocant *Athleuia*, bufant, esgarrapant, apunyegant els utensilis més discordants i estrepitosos?... Ah, no! Un milió, mil milions de gràcies! Si d'això en dius *música*, si això és el que enteneu per *música*, ja us la regalo!

Després d'aquesta andanada, el meu amic respirà amb força; i disposant-se a anar-se'n, afegí:—El dia que vulguis sentir música veritable, música exquisida, deliciosa, no tens més que dir-me-ho, i faré que en sentis. Ah—exclamà, fent un pas endarrera—, i t'advertixo que no ha de costar-te un cèntim, ni obligar-te a tancar-te en un recipient rarificat, ni a encaixonar-te en una butaca, ni tan sols a mudar-te la corbata; tot el qual no em sembla gens menyspreuable.

II

Tantes vegades m'havia fet el meu amic semblant oferiment, que a la fi, un dia, vaig decidir-me a complaure'l.

—Estic disposat—vaig dir-li amb un to irònicament resignat—a sentir el que tu en dius *música* veritable, exquisida, deliciosa.

—Segueix-me, doncs.
—Quan?
—Quan et sembli; ara mateix, si vols.

—Estic a les teves ordres.
I vàrem llançar-nos al carrer. Travessàrem la ciutat, passant per davant d'un teatre, sense deturar-nos; vàrem eixir als afores; travessàrem hortes, fruiterars, camps llaurats, erms... i ell, caminant, caminant sempre! I jo seguint-lo com un gosset, resigant a tot.

Començàrem a enfilarnos a la muntanya, vàrem baixar-la; travessàrem boscos de pins i roures, esca-

larem una altra muntanya més alta que la primera...

El dia declinava. Resplendia el cel amb tota la magnificència d'una posta de sol admirable; jo començava a sentir-me rendit, però l'esplendor i grandiositat de l'espectacle m'extasiava en tal grau, que em feia oblidar la fatiga produïda per tan llarga i penosa caminada.

En arribar al cim de la muntanya, i davant de la perspectiva d'escalar-ne una altra, vaig exclamar, parant-me en sec:

—T'has tornat boig o t'estàs burlant de mi? On diable cau la teva sala de concerts o el que sigui?

—Tot justament acabem d'arribar-hi. Ja hi som. Seu, calla i escolta.

Vaig obeir-lo, guardant silenci religiós. Al cap d'una bella estona, va murmurar-me fervorosament, a cau d'orella:

—Sents?
—No sento res—li vaig respondre amb veu molt baixa.

S'arronçà d'espatlles amb llàstima i continuà dient-me, amb veu tan baixa que a penes arribava a sentir-lo:

—Doncs, calla, i segueix escoltant.

S'estava burlant de mi? No podia ni sospitar-ho. Jo el veia allí al costat meu, immòbil, extàtic, els ulls mig clucs, un somriure beatífic als llavis, com si interiorment seguís el ritme d'una melodia inefable que solament ell sentia; i de tant en tant, sense a penes moure els llavis, jo el sentia mormolar, quasi imperceptiblement, amb entusiasme reprimat, amb fervor d'il·luminat:

—Sublim! Sublim... Celestial! Diví... Això és música!

I sense moure ni poc ni molt el cap per mirar-me, afegia:

—Sents?... És la "Simfonia del Silenci".

I així era en efecte. Sobtadament acabava d'iniciar-me en un sublim misteri. I un goig paradisiac, jamai sentit fins aleshores, m'envaïa tot jo, cos i esperit.

Ara, immòbil com el meu amic, i com ell extàtic, comprenia aquella *música silenciosa*, l'assaboria, em deixava acariciar, bressar per ella, la deixava penetrar-me, embriagar-me, transportar-me...

Qui cantava allà?... El gran cantant, el gran instrumentista: *El Silenci!*... Sí; el meu amic deia bé: allò era música que captiva, que endolceix, que adorm, que calma, que cura, que engrandeix, que sublima, que fa oblidar i perdonar, que submergeix en una voluptuositat suprema.

III

La nit havia clos del tot; la més absoluta obscuritat ens embolcallava. El meu company, girant-se vers a mi, va dir-me, amb accent d'inefable melangia:

—Quina harmonia!... No és cert que un home no es cansaria mai de sentir-la?... Llàstima que sigui forçós tornar al món, al soroll, a les discordàncies!... En fi, no hi ha més remei!... Quan vulguis!

Vàrem aixecar-nos, i emprenguérem camí avall, sense atrevir-nos a dir una paraula, àvids de fruit fins a la darrera nota d'aquell silenci tan meravellósament melòdic, i d'aquella harmonia tan meravellósament silenciosa.

Tan sols al moment de separar-nos, i estrènyer-nos les mans amb efusió, va dir-me el meu amic:

—Ho creus, ara, que pot sentir-se música sense necessitat d'haver de suportar "dos" de pit, xiscles ni esbalecs, cornetins ni fiscorns, contrabaixos ni timbales, bombos ni platelets?... La comprens, ara, la immensa, colossal distància que va de la Música al soroll?

I com si de sobte despertés d'un somni, no vaig saber què respondre...

APEL-LES MESTRES

Per legalitzar documents
CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET
Baró de Maldà, 15. — Coll-Blanc, 57

A PROPOSIT D'UNA NOTA

En resposta a la nota publicada en el nostre segon número amb el títol: "Si és cert..." en la qual recollíem un rumor que aleshores circulava, hem rebut aquesta lletra que molt gustosament publiquem.

En la citada nota, ens limitàvem a recollir un rumor del qual no en teníem cap mena de notícia i, per tant, en donàvem només notícia.

La seva publicació, doncs—com la d'aquesta lletra—, no indica en cap manera la nostra intervenció en el cas.

La lletra diu:

Senyor Director de BANDERA
Ciutat

Molt Ser. meu:
Agrairé la inserció de la present lletra en el periòdic de la seva digna direcció.

Sempre hi ha persones que es creuen en el dret de censurar l'actuació d'altri i fins de ferir la seva susceptibilitat i honradesa sense analitzar degudament els defectes propis. Això mateix passa a l'autor del rumor que ha circulat i que en el segon número de BANDERA fou recollit en la nota: Si és cert... Encara que no es citaren noms, el qui signa, com un dels més indicats per ésser un d'aquell parell de senyors de referència, però no ex-pupí—dit apart, ostento idees més sanes que els del Pup i no corruptudes com l'autor de la xafarderia que motivà la nota—estic disposat a treure de dubtes als senyors que poguessin interpretar intencionadament el verí que llança sense to ni so un element rastrear i sistemàtic.

El gremi d'Industrials sempre ha tingut a disposició dels socis i les persones indicades el corresponent estat de comptes i, en quan a pessetes existents a la caixa, cal assabentar que no arriben ni per pagar els lloguers pendents des de fa dos anys per objectes propietat de l'indicat gremi.

Referent a altres assumptes d'ordre interior, no en parlo per no pecar d'indiscret.

Amb la confiança de veure publicat aquest aclariment en el periòdic de la seva digna direcció, m'és grat oferir-me seu affm. s. s.

q. e. s. m.,
Signat.

(Ometem la signatura per les mateixes raons que no citàvem cap nom en la nota del passat número 2).

...que en el núm. passat un llapis vermell va fer quedar afònic a l'ocellet...

...que això ho diem perquè ningú es pensí que ho estés a causa d'un refredat.

...que una vegada eren dos homes sords.

Sabó EL SANITARI TENROJ guaix i evita les malalties de la pell.

...que un d'ells un diumenge va sortir amb la canya al coll a pescar cap a l'escullera.

...que pel camí va trobar a l'altre company que venia de prendre el sol.

...que aquest seria: "Honor se escribe sin hache".

...que els programes ho fan creure així.

...que si no li agradava la paraula "honor", podria triar entre les següents: horario, Hermoso, habitante", etc.

...que als programes diu: onor, onorario, Ermoso, abitante...

...i que no l'analitzem tot perquè ni demà, passat acabariem.

...que cal subratllar el final perquè és molt interessant.

...que acaba així... para cuantos Jovenes y Señoritas deseen asistir a tan inolvidable Festa, que quedará en los corazones, de todos cuantos habitantes componen la Torrasa y Coll-Blanch.

...que si això no fa riure, ni mai.

...que amb motiu de la benedició L'AGUILAR VA ENTRAR EN L'ESGLÉSIA

...que ho posem en majúscules perquè es tracta d'un cas majúscul. ...

...que tot i que el teníem al banc del costat no ens ho acabàvem de creure.

...que va anar-hi acompanyat d'en Balanyà (a) Matarruc.

...que pocs dies abans l'Aguilar va tenir quatre paraules molt dolces pels redactors de BANDERA.

...que eren tant dolces com les mirades que donava a En Rosselló i En Zoilo Petit el dia de la moixiganga davant l'Església.

...que en Tarrazón hauria de mirar que de tant tractar amb toros no li surtin banyes.

Trajos a mida

Sastreria

L'ART

Sans, 59

...que a Coll-Blanch hi ha projectada la construcció de quatre cinemes nous

...que units als dos actuals fan sis.

...que ara anirem molt bé.

...que aviat hi haurà més cinemes que escoles.

...que si això no és prosperar, ni mai.

...que per avui ja n'hi ha ben bé prou.

...que si no sorgeix cap destorb—ja entendreu què volem dir—d'ací a quinze dies hi tornarem.

RELOJES DE TOTES MENES • ARTICLES D'OR I ARGENT • ARCADES I ANELLS • GRAN ASSORTIT EN BISUTERIA • ES FAN I S'ADOBEN JOIES

CARRER DE SANS, 133

Rellojges de totes marques

Rellojgeria Lleonsí

Arranjaments de totes menes

Coll-Blanc, 25

...que en veure'l amb la canya va preguntar-li: —Ep! que vas a pescar?

...que el pescador li va respondre: —No, que vaig a pescar.

...i que l'altre li va dir: —Ah, em pensava que anaves a pescar!...

...i que van seguir la seva ruta com si res.

...que aquest conte tots els llegidors el sabien, veritat?

...que això ja ho suposàvem.

...que no es vagin a pensar ara que els hi prenem el pèl.

...que ho publiquem per si la censura ens deixa dir alguna cosa.

...que la Sociedad Coral "La Aurora" ja ha beneït la seva senyera.

...que els programes que va editar anunciant-ho són un model de cosa ben feta.

FÀBRICA DE PRODUCTES CERÀMICS

Vda. de Francesc Baillori

Fabricació de tuberies i embaldosats de totes menes, recipients per a àcids, recipients i gerres per confiteries, testos i gerros per jardineria, etc., etc.

Despatx: Sans, 51. - Fàbrica: Cros, 3 i Sant Crist, 52. - Telèfon 33597
BARCELONA (SANS)

...que fan honor a qui els va redactar.

Sabó EL SANITARI TENROJ guaix i evita les malalties de la pell.

...que ells són prou per consolidar el prestigi de l'impremta que els estampa.

...que si els llegís l'escriptor madrileny Jardiel Poncela autor de la novel·la "Amor se escribe sin hache" tindria títol per una nova obra.

RICARD LLUCH

Telèfon 84222

Obradors:
Carrer de Coll-Blanc, 31.
(Final tramvies 53 i 55 i autobús H. T.)
HOSPITALET

Exposicions:
Sala Paré (Petrincol, 5)
BARCELONA

Academia de Sans

Fundada l'any 1923

AGREGADA A L'ACADEMIA COTS

Carrer de Sans, 136, 138 i 140. - Barcelona

Director i fundador

Manuel Bel Piquer

ensenyament pràctic i individual pel sistema intuïtiu, aplicat a manera de conferències particulars de

Comerç - Idiomes - Batxillerat - Peritatge Cultura General

Aules completament separades i en pisos apart, per a SENYORES, SENYORS, SENYORETES I JOVES. - Obertes tot l'any, des de les nou matí a les 10 nit.

CLASSES GENERALS. - QUOTA MODICA

Horari: de 9 a 12 del matí i de 3 a 6 de la tarda. - Nit, de 7 a 9

CURS DE LLENGUA CATALANA

Una hora de classe diària 10 pessetes al mes

MECANOGRAFIA-TAQUIGRAFIA

Classes alternes a 5 pessetes al mes

Pot efectuar-se l'ingrés a qualsevol dia del mes.

No hi ha vacances

Restauració i reproducció del moble clàssic

CULTURA RELIGIOSA

(vegi's el començament en el núm. passat)

Es veritat que en mig d'aquest concert harmònic, que sorgeix tant de la tenebrosa selva, com de totes les civilitzacions antigues i modernes proclamant l'existència de Déu, no hi falta l'home, excepció que es diu ateu, i que nega i contradia aquesta afirmació universal; però, què importa?

No perquè l'home negui l'existència del sol, deixa aquest de fer la seva ruta diàriament ple d'esplendors i magnificència; com l'excepcional existència d'alguns homes cecs muts i sords, no porta a l'afirmació de què la humanitat estigui privada de la vista, de l'oïda, de la parla i del sentit comú.

Contra la negació de l'ateu s'alça entera la humanitat. Cec dissortat per l'orgull satànic, l'ateu ha d'enfrontar-se amb els capdavanters del món científic, com Bacon, Descartes, Pascal, Newton i d'altres, encara no superats pels segles XVIII i XIX i XX, i que, eminentment religiosos i respectuosos amb la Divinitat, mostren un enteniment il·lustrat amb les llums de la fe i de la raó.

Totes les ciències, totes les arts i les legislacions, els sentiments del cor humà, les tradicions, l'estructura de la creació, apareixen segellades pel concurs de Déu, i cal que sigui titllat d'idiota aquell que, com Nietzsche, vol substituir Déu pel superhome, aberració preanunciadora de la seva mort o desfeta del seu cervell aigualit.

Continuant la recerca d'aquesta veritat de l'existència de Déu, toquem amb l'home, amb el microcosmos, com el defineix Aristòtil, perquè és un compendi o resum de les meravelles de la creació. Efectivament, un anàlisi, encara que superficial, de l'home, ens mena a la següent deducció: l'home és un animal racional; en quant animal o element constituït inferior, és una concreció dels regnes mineral, vegetal i animal; i en quant racional o element constituït superior, és una imatge la més pregona de l'existència de Déu, perquè és un esperit dotat de les facultats espirituals, memòria, enteniment i voluntat. Ambdós elements, superior i inferior, se senten esportats per un desig irresistible de felicitat, que per l'enteniment és la veritat; i la veritat per essència és Déu; i per la voluntat, és l'ordre moral o justícia, i la justícia per essència és Déu.

I encara que l'element sensible o animalitzat de l'home, sembla aturarse a la simple fruïció material, no tem que els sentiments i passions que sols varien per la seva forma i graduació d'intensitat amb què es dirigeixen al seu objecte, s'esforcen per ultrapassar la materialitat d'aquest objecte, i pujar a les regions de l'esperit i fruit com aquest d'una semblant felicitat que és la veritat. Perquè tot plaer no limitat a la condició de la naturalesa o veritat, es converteix en fàstic i tortura, i l'autor de la naturalesa és Déu.

Heus aquí, en síntesi, els raonaments exposats pel nostre benivolentíssim senyor rector mossèn Joan Massó (1), deixant a part tots els arguments metafísics i molts d'altres físics i morals que podia emprar per provar la seva tesi, o sia que la idea humana de l'existència de Déu és universal.

L'acte fou amenitzat amb un tiroteig de dubtes i de peròs, ja reals, ja especiosos, que li donaren la fisonomia pròpia de controvèrsia, fent-la interessantíssima en tots els seus aspectes.

Isidre MURA

(1). Tingui's present que aquesta *Conversa* se celebrà quan mossèn Massó era encara Rector de la Parròquia de Coll-Blanc.

El comunisme presenta, per la seva idealitat, inconvenients insuperables en tots els ordres pràctics de la vida: perquè és un somni i és una teoria purament hipotètica, allunyada de la realitat. Per consegüent, la seva implantació ni és convenient, ni és desitjable, puix força les condicions de la naturalesa humana i s'oposa al fi de tota societat ben organitzada com l'Estat, que és la major suma de felicitats de la Nació, produïnt injustícies insuperables.

Tothom té de reconèixer que la vida de família és la primera i la més natural forma de societat sorgida des del bressol de la humanitat, amb lligams sí d'abnegació i de sacrifici, però endolcits per l'amor dels esposos i dels fills.

Ara bé, els comunistes impotents per suportar aquests lligams de família els volen trencar per entregar-se a un viure comú més extens, però que resulta més recarregat de deures, més curt de llibertats, més feixuc de sacrificis i més desprovist d'afalagaments, exceptuant l'interès. Però pre-

cisament aquest únic lligam de l'interès és el gran obstacle de tota associació en tots els ordres de l'activitat humana i serà sempre el més greu inconvenient de dur el comunisme a la pràctica. I no invento en dir això, només exposo raons fonamentals derivades de la mateixa naturalesa humana.

Però pel que es veu, la naturalesa humana constitueix l'únic destorb pels moderns comunistes, que s'entusiasquen en voler legislar, no subjectant-se a la realitat, sinó entregant-se als capricis de la seva fantasia malaltissa. I dic calatissa, perquè l'home que imagina no el troben ni el trobaran mai: puix és un home despullat de realitats, encara que afirmen que per l'encantament d'un *procés evolutiu*, canviarà i esdevindrà pastat a llur gust.

L'home sempre ha estat i és com és, i sempre serà com és, no com volen que sigui: ho prova el que aquest somni del super-home comunista es remunta ja a més de quatre-cents anys abans de Jesucrist. Ja en

aquella època, la legislació comunista se'n presenta amb els mateixos atractius seductors que avui, *d'amor a la humanitat i d'una benivolència meravellosa entre tots els ciutadans*, sobre tot, en contraposició als vicis de les constitucions aleshores existents; vicis provinents, segons presumien, de la manca de comunitat de bens. I la batalla esclatà decisiva, entre els dos contraposats capdavanters, Plató com propugnador comunista amb solucions utòpiques, més somnoses que possibles, i Aristòtil com impugnador gloriós, recolzat en la potentíssima força de la seva raó. La trajectòria marcada per ambdós lluitadors antagonistes des de fa ja més de dos mil tres-cents anys, proclama invicte Aristòtil com insuperable moralista i polític del seu temps i formidable analític de la naturalesa de l'home, declarada per ell, invenciblement refractària a la utopia comunista, del qual la soviètica Rússia n'és la prova més contundent.

Isidre MURA

DE CASA NOSTRA

BENEDICCIO DE LA SENYERA DE LA SOCIETAT CORAL "LA AURORA"

És de lamentar que en una entitat cultural com és un cor s'hi barrejin circumstàncies i subjectes que no haurien d'ésser-hi i, en comptes de constituir un niu de germanor, la converteixin en un cau de mesquineses.

Aquest és el cas de l'agrupació coral "L'Aurora".

Amb qualsevol pretext pueril s'hi han barrejat o els hi han barrejat amb més o menys intenció, una colla de subjectes que gaudeixen d'una ben trista popularitat i, per obra i gràcia de figurar el seu nom en les llistes d'honor de l'entitat, aquesta s'ha captat l'antipatia i la malvolença de tot el poble.

Una festa que sense la intervenció dels — perquè callar els noms? — Aguilar, Balanyà i Tarradón, coneguts ja popularment pel sobrenom de *Matarrucs* hauria estat brillant i admirada, s'ha convertit en la riota de tothom, se l'ha qualificat de moixiganga i de què sé jo quantes coses més.

Efectivament. La sensació que va donar el retard sofert en l'horari dels actes i les paraules estúpides pronunciades per algú en el verput i una sèrie de detalls més no pot ésser més grotesc.

Havia d'ésser padrí de la senyera el nostre bon amic i diputat a Corts, senyor Antoni Miracle, qui n'havia fet donatiu a l'entitat.

És de doldre que els qui l'invitaren a fer-ho no tinguessin cap mena d'escrip i barregessin el seu nom amb el d'aquells tres subjectes.

No dubtem—qui en dubta!—que el senyor Miracle fou portat enganyat aprofitant la simpatia que tot-

hom sap que té de sempre per les entitats corals.

Així i tot, la maniobra fou descoberta.

Estem seguríssims que el senyor Miracle no sabia amb qui tractava.

Amb molt de retard se celebrà la benedicció essent padrí, donada l'absència del senyor Miracle, el Batlle senyor Just Oliveras.

Repetim que és de doldre que per les causes que hem esgranat no poguem llançar al vol les campanes de l'alegria.

Vagi tot el nostre desprec i per aquells tres subjectes que no miren treves per enllotar el prestigi d'una persona digníssima i tota la nostra llàstima pels senyors de la Junta de "L'Aurora" que tant poc estimen la seva entitat, que no saben veure el desprestigi que li ocasiona el tenir en les seves llistes d'honor el nom d'aquests tres subjectes.

J. JO

Sabó EL SANITARI TENROJ guaireix i evita les malalties de la pell.

HAN PASSAT ELS REIS

Seguint la ja tradicional costum, el dia de Reis, a la tarda, se celebrà en l'estatge de la Creu Roja a Coll-Blanc, un repartiment de joguines voluoses pels infants de Coll-Blanc i Hospitalet.

Foren més de dos mil els que hi feren cap, no acabant-se el repartiment fins ben entrat el vespre.

Tot i la gernació que envaïa el carrer esperant torn, ço que feia intransitable aquell lloc, la festa es portà a cap amb una gran organització.

Les joguines foren repartides per

les deixebles de l'escola d'infermeres.

Assistiren a l'acte nombroses personalitats. No citarem noms per no caure en lamentables omissions.

En el vinent número publicarem un reportatge sobre l'actuació i història d'aquesta benemèrita institució a Hospitalet, i una informació detallada de l'acte esmentat.

PROTESTA

En la passada sessió de l'Ajuntament, el senyor Llorenç Escudero, actuant d'espontani, formulà una enèrgica protesta per haver estat honorada públicament, en el festival organitzat pel cor "L'Aurora" la muller del senyor Tarradón, contra qui té nomenat advocat en causa el Consistori per la feta de l'atemptat comès contra la salut pública venent ase per vedella. Demanà que constés en acta la protesta.

Pel cobrament de crèdits CENTRE ADMINISTRATIU D'HOSPITALET Baró de Maldà, 15. — Coll-Blanc, 57

DIPUTAT

Se'ns diu que el nostre amic i col·laborador senyor Llorenç Escudero presentarà en les properes eleccions la seva candidatura anti-impunista i de reivindicació ciutadana.

III CONCURS DE PESSEBRES

El Jurat d'aquest Concurs es reunirà dintre pocs dies per dictar el veredict.

Són molts els premis rebuts ja, ço que fa preveure un èxit molt falaguer en aquest sentit.

La vetllada de repartiment tindrà lloc, probablement per la Candelera. S'hi estrenarà un poemeta nadalenç sobre motius populars que té per títol: "Allà dalt de la muntanya...".

TEATRE SELECTE

Molt aviat seran inaugurades les sessions de l'agrupació "Amics del bon teatre". Se celebraran en l'estatge de la societat "L'Univers".

Josep Janés i Olivé ha lliurat ja a l'elenc escènic, que serà dirigit pel primer actor senyor Vicents Costan, un poemeta en un acte que té per títol "Mossa d'hostal", i que serà estrenat en la primera sessió.

L'escenògraf "Baliga", treballa, també, activament, en la confecció del decorat.

Amb la càrrega excepcional que l'autòmnibus porta, la marxa es fa lenta com la del tren de Plegamans. Gairebé és qüestió de baixar i empenyè'l pel darrera.

Sort que ja arribem als burots i aviat descarregarem un xic. Al carrer dels Romanins baixen les treballadores i entre els passatgers brolien els comentaris a la seva actuació, en mig dels esclats de rialles.

Poc a poc va baixant tothom, i quan arribem a la plaça Espanyola resta ja molt poc passatge.

Després d'evolucionar i fer trenta mil equílibris, l'autòmnibus para i baixem tots.

Una bona dona en baixar s'atansa al cobrador i li diu quatre paraules que no entenem.

—Pero, mujer, aquí es La Torrassa y no Hospitalet—li fa ell de resposta.—Usted se ha equivocado de autobús.

—Ai, carat—fa ella—; no ho diu be'n clar ací a l'avant: Plaza España-Hospitalet? Doncs per què enganyen al públic amb aquests rètols si no van al lloc on diuen?

—Bueno, es que aquí es Hospitalet, pero es La Torrassa o Col-Blanc que algunos le dicen, entiendo? ...

I què l'ha d'entendre la bona dona. No li resta altre remei que preguntar el camí més recte per arribar-se a Hospitalet i emprendre la ruta, carrer del Montseny avall, en direcció al Torrent Gornal.

I aquest cas es repeteix diàriament, donat el poc encert de la Companyia d'autòmnibus en la redacció dels rètols.

I, ara que hi estem posats, no seria possible per part de la Companyia d'ampliar el servei per tal que el públic no tingués de perdre el temps esperant-se aquests vint o quaranta minuts—segons les hores—que es porten d'espai els autòmnibus que fan el servei?

La Companyia hi guanyaria, i el públic no tindria de fer aquest dependi tant considerable de paciència.

Mentre ens fem aquesta consideració, palplantats en mig de la plaça, la baluerna emprèn la marxa novament.

Altra vegada se sent el soroll del cossi en caure al safareix i la campaneta avergonyida.

I dançant amb lleugeresa, amb l'alegria de qui s'ha tret un pes del damunt—ara va ben buit—emprèn el viatge de retorn deixant al seu darrera un nuvot de pols i la cridòria dels infants.

Zoilo PETIT

Des de fa pocs dies s'ha obert un nou establiment d'imperiosa necessitat en aquesta barriada, puix com tots sabem, la majoria que tenim de comprar licors i embotellats a la Ciutat Comtal veniem obligats a satisfer l'import d'entrada, que per cert és de vint cèutims per litre amb la majoria de licors. Creiem un deure d'avisar a tothom, àdhuc als taverners i cafeters — perquè gaudeixin d'aquesta important avantatge que li ofereix **Licors Capellades**, instal·lat al xamfrà de la carretera de Coll-Blanc amb el carrer dels Romanins.

Trajos a mida

Sasireria **L'Art**

 Sans, 59

S. SOTO MECANICA
 COMPOSICIO

 Aribau, 133 TEL. 76307